

РЕШЕНИЕ

№ 5678

гр. София, 25.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 19.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **6486** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Й. К. А. с адрес [населено място] [улица], вх.Б ет.5 срещу отказа да му се върне СУМПС №285311209, обективиран в писмо с рег. №120400-11677 от 16.06.2023г. на началника на Отдел „ОП“ при ОД на МВР - С.. Жалбоподателят твърди, че отказът не е съобразен с материалния закон, като излага подробни съображения в защита на тезата си. Прави искане за отмяна на отказа и да се издаде разпореждане за връщане на СУМПС. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се явява лично и поддържа жалбата. Претендира разноски по делото.

Ответникът – Началник отдел „Пътна полиция“ при ОД на МВР – С., редовно призован, не се явява и не се представлява в съдебно заседание.

Въз основа на събраните по делото доказателства, съдът приема от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е с постоянен адрес в [населено място] от 28.03.2023г. Няма спор по

делото, че преди това адресът му е бил в [населено място] поле общ. Е. П., Софийска област и процесното СУМПС е издадено от ОД на МВР – С..

Със заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3953/03.09.2022г., издадена от мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ в СДВР В. Д., на основание чл. 171, ал.1, т. 1, б. „б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от осемнадесет месеца. Заповедта е мотивирана с обстоятелството, че срещу субектът на ПАМ е съставен АУАН № GA758668 от 03.09.2022г. за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ – управление на ППС под въздействието на алкохол с концентрация над 0, 5 до 1, 2 на хиляда. Заповедта за налагане на ПАМ е подлежала на предварително изпълнение, респ. свидетелството е отнето към момента на издаването ѝ. По повод на същото административно нарушение на жалбоподателя е наложено административно наказание „лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца“ с наказателно постановление № 22-4332-018228 от 14.09.2022г., което към 16.06.2020г. не е било влязло в сила.

На 29.05.2023г. жалбоподателят е поискал от началник отдел „Пътна полиция“ при СДВР да му бъде върнато СУМПС. Искането очевидно е препратено по компетентност на началник отдел „Охранителна полиция“ при ОД на МВР – С. (структурата, издала СУМПС), който по повод на искането е постановил отказ, обективиран в писмо с рег. №120400-11677 от 16.06.2023г. Отказът е мотивиран с обстоятелството, че въпросът за отговорността на жалбоподателя не е решен, тъй като наказателното постановление не е влязло в сила – от една страна, а от друга – наличието на ПАМ, която е със срок на действие до решаване на въпроса за отговорността, но не за повече от 18 месеца, който срок също не е изтекъл.

По делото не се представени доказателства кога отказът е съобщен на жалбоподателя, но доколкото жалбата е подадена в рамките на 14 дни след постановяване на отказа, съдът е приел, че не е необходимо да се събират доказателства в тази връзка. Срокът за обжалване е спазен при всички случаи.

На база събраните по делото доказателства съдът прави следните правни изводи:

Производството по делото е допустимо – жалбата е подадена в срок от надлежна

страна срещу подлежащ на обжалване административен акт.

При преценка на законосъобразността на оспорения акт, съдът взе предвид следното: Отказът е постановен от компетентен орган. Редът за отнемане, съхранение и връщане на СУМПС е регламентиран в чл. 20 – чл. 24 от Наредба № I-157 от 01.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина (Наредба № I-157 от 01.10.2002 г. или Наредбата). Съгласно чл. 22, ал. 1 от Наредбата отнетите български национални свидетелства за управление на МПС се съхраняват в структурите, които са ги издали, до настъпването на правно основание за връщането им. В чл. 4, ал. 1 от Наредба № I-157 от 01.10.2002 г. е предвидено, че СУМПС се издава от звената "Пътна полиция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи /ОДМВР/ според постоянния адрес на лицето. Видно от структурата на ОД на МВР – С., отдел „Охранителна полиция“ включва сектор „Пътна полиция“, поради което съдът приема, че именно началникът на отдел „Охранителна полиция“ към ОД на МВР – С. е компетентен да постанови връщане на процесното СУМПС и респ. да постанови отказ за връщането му.

Актът е издаден в предвидената от закона форма – писмена, с посочване на фактическите и правни основания за издаването му, при липса на съществени процесуални нарушения. Няма основание да се приеме, че отказът е постановен при превратно упражняване на власт. Съдът приема, че отказът противоречи на материалния закон, като основанията за този извод са следните:

В чл. 24, ал. 1 от Наредба № I-157 от 01.10.2002 г. са изброени основанията за връщане на отнетите свидетелства за управление на МПС. С оглед конкретните обстоятелства, приложимо за случая е основанието по чл. 24, ал. 1, т. 5 от Наредбата, в което е предвидено като основание за връщане изтичане на осемнадесетмесечен срок от отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, въз основа на [чл. 171, т. 1, буква "б" от ЗДвП](#) или до решаване на въпроса за отговорността му. Съдът намира, че тази разпоредба не следва да тълкува и прилага изолирано, а в контекста на чл. 190, ал. 2 от ЗДвП, който предвижда, че наказанието "лишаване от право да се управлява моторно превозно средство" тече от датата на

изземването на свидетелството за управление, във връзка с чл. 24, ал.1, т.1 от Наредбата, която урежда като основание за връщане на отнетото СУМПС и изтичане срока на наложеното наказание "лишаване от право да се управлява МПС". Свидетелството първоначално е отнето на 03.09.2023г. законосъобразно въз основа на заповед за налагане на ПАМ. Към момента на постановяване на отказа е безспорно, че осемнадесетмесечният (максимален) срок, предвиден в заповедта за налагане на ПАМ, все още не е изтекъл, но е изтекъл срок по-голям от срока на определеното с наказателното постановление наказание в размер на шест месеца. В случая е ирелевантно, че наказателното постановление не е било влязло в сила, тъй като дори и когато влезе в сила, срокът на наказанието не може да бъде по-висок от посочения в него - шест месеца. Този срок вече е изтекъл от момента на отнемане на СУМПС към момента на постановяване на отказа. Няма каквато и да било разумна причина да се приеме, че целта на закона е мярката да продължава да действа след изтичане на срок по-голям от този на възможното наказание, с оглед нормата на чл. 190, ал. 2 от ЗДвП. Няма нормативно основание за това и респ. няма основание постановеният отказ за връщане на СУМПС, предвид цитираната нормативна уредба. Съдът приема, че отказът за връщане на свидетелството е незаконосъобразен и следва да бъде отменен, като преписката се върне с указания по приложението на закона.

С оглед изхода на делото е основателна претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски. ОД на МВР - С. следва да бъде осъдено да плати на жалбоподателя разноски по делото в размер на 10лв. – за държавна такса, на основание чл. 143, ал.1 от АПК.

По изложените съображения и на основание чл. 173, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

Отменя по жалба на Й. К. А. с адрес [населено място] [улица], вх.Б ет.5, отказът да се върне СУМПС №[ЕИК], обективизиран в писмо с рег. №120400 - 11677 от 16.06.2023г.

на началника на Отдел „Охранителна полиция“ при ОД на МВР - С..

Изпраща преписката на началник Отдел „Охранителна полиция“ при ОД на МВР – С. за ново произнасяне по искането за връщане на СУМПС, съобразно дадените от съда задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Осъжда Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – С. да заплати на Й. К. А. с адрес [населено място] [улица], вх.Б ет.5 разноски по делото в размер на 10 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване чрез настоящия съд пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: